

Et anderledes perspektiv

Et essay af Cynthia Hockman-Chupp

Mange adoptivbørn oplever i det første leveår at skulle forholde sig til mange forskellige mennesker. Tænk f.eks. på et lille barn der først er hos sin biologiske mor, så i en fosterfamilie, og til sidst kommer til sin nye adoptivfamilie, måske indenfor få måneder.

Her er et lille tankeeksperiment til dig. Prøv om du kan forestille dig følgende:

Du har mødt den mand, som du har drømt om hele dit liv. Han har bare alle de kvaliteter som du søger. Du planlægger dit bryllup og tilbringer alt din tid sammen med din elskede. Du nyder hans berøring, hans duft og den måde han kigger dig dybt i øjnene. For første gang i dit liv forstår du meningen af begrebet "soulmate", for denne person forstår dig på et helt andet plan end alle andre. Jeres hjerter slår i takt. Dine følelser er uløseligt knyttet til hans glæde og sorg.

Bryllupsdagen oprinder. Det er en dejlig fest og du er lykkelig. Du falder udmattet i søvn ovenpå dagens begivenheder. Du er glad og afslappet og tryk i forvisningen om, at du ligger ved siden af den person, som elsker dig mere end nogen anden i hele verden...den person du skal tilbringe resten af livet sammen med.

Næste morgen vågner du op i din elskedes arme. Du åbner øjnene på klem og kigger på hans ansigt.

MEN DET ER IKKE HAM! Du ligger arm i arm med en fremmed. Du trækker dig væk i chok og forfærdelse. Hvem er denne mand? Hvor er din elskede? Du stiller spørgsmål til den fremmede mand, men det bliver hurtigt tydeligt, at han ikke forstår dig.

Du leder i hele huset og kalder og kalder. Den fremmede følger dig rundt og forsøger at kramme dig, klappe dig beroligende på ryggen og stryge dig på armen. Som om alting var normalt. Men du ved at intet er normalt. Din elskede er forsvundet. Hvor er han? Kommer han tilbage? Hvornår? Hvad er der sket?

Ugerne går. Du græder og græder over tabet af din elskede. Nogle gange bliver du helt stille, når du overvældes af smerten, og af savnet og chokket over hvad der er overgået dig. Den nye prøver på, at trøste dig. Du værdsætter det, men han taler ikke samme sprog som dig. Hverken verbalt eller emotionelt. Det er ligesom om, at han ikke forstår, hvad det er for en forfærdelig ting der er overgået dig. Din elskede er væk.

Det er svært at sove. Den nye prøver at trøste dig ved sengetid med søde og dog blide berøringer, men du prøver at undgå ham. Du foretrækker at sove alene, væk fra alle former for intim kontakt.

En måned senere. Du har stadig et smerteligt savn efter din elskede, men du er så småt begyndt at stole på den nye. Han har endelig fundet ud af, at du foretrækker at få din kaffe sort, uden mælk og sukker. Du forstår stadig ikke alle hans sange, men du kan lide hans stemme, og den bringer dig en vis trøst.

Tiden går, og en dag vågner du op, og ser en kuffert stå ved døren. Du prøver, at spørge ham hvad det betyder. Han tager dig blot i hånden og følger dig ud til bilen.

I kører og kører. Du genkender ikke stederne. Hvor er du? hvor skal I hen?

I holder foran en stor bygning. Han følger dig hen til en elevator og op til et rum fuld af mennesker. Mange græder og nogle virker helt overvældede af glæde. Du bliver forvirret og bekymret.

Du bliver fulgt over til et hjørne. En anden mand åbner sine arme og trækker dig ind til sig i en omfavelse. Han gnider dig på ryggen og kysser dig på kinden. Han er tydeligvis henrykt over at møde dig. Du føler dig alt andet end henrykt over at møde ham. Hvem i alverden er han? Hvor er din elskede?

Du rækker ud efter ham der bragte dig, men han smiler bare, selvom han ser grædefærdig ud, hvilket gør dig urolig. Han aer dig hen over ryggen og lægger din hånd i den nye mands. Den nye tager din kuffert og følger dig over til døren. Den anden græder nu åbenlyst og vinker og vinker, mens elevatordøren stille lukker sig efter dig og den nye mand.

Den nye mand kører dig til en lufthavn. Du følger med, for du ved ikke, hvad du ellers skal stille op. Du græder lidt, men den nye mand forsøger at få dig til at smile, så det gør du. Du vil gerne gøre ham tilpas.

I går om bord på en flyvemaskine. Det er en lang tur, og du sover det meste af vejen. Det er den letteste måde at flygte mentalt fra hele situationen.

Timer senere lander flyet. Den nye mand er opstemt, og leder dig ind i lufthavnen, hvor en stor flok fremmede mennesker tager imod dig. Blitzene fyres af igen og igen lige i hovedet på dig. Den nye mand tager dig med hen til en anden mand som giver dig et kram. Hvem er han? Du smiler forsigtigt til ham. Så hen til en endnu en mand som klapper dig på hovedet og kysser dig på kinden, og endnu en som giver dig et kram og roder op i dit hår.

Til sidst er der en helt tredje mand (hvem er nu han?) som trækker dig ind til sig og giver dig det største kram du nogensinde har fået. Han kysser dig i hele ansigtet og taler til dig på et sprog som du aldrig før har hørt.

Han følger dig ud til en bil og I sætter jer ind og kører. Alt ser anderledes ud. Klimaet

er også anderledes, end det du er vant til. Lugtene er fremmede, og intet smager som det du plejer at få. Undtaget kaffen. Du spekulerer på, om nogen har fortalt ham, at du bedst kan lide din kaffe sort.

Det er umuligt at sove. Nogle gange ligger du vågen i timer og stirrer ind i mørket. Du er stadigvæk rasende på din elskede over, at han forlod dig. Savnet og smerten er der stadig. Den nye mand kigger ind til dig. Han virker bekymret og prøver at trøste dig med søde ord og et krus varm mælk. Du vender ryggen til ham og lader som om du sover.

Folk kommer på besøg. Du kan mærke angsten indeni når du ser alle de nye fremmede ansigter. Du tager et fast greb i den nye mands hånd. Han trækker dig ind til sig. Folkene smiler og forundres over hvor hurtigt du er blevet forelsket. De rækker ud efter dig – ønsker at få del i lykken.

Hver gang en ny person giver dig et kram spekulerer du på, om det vil være ham der vil tage dig med væk derfra. For en sikkerheds skyld har du pakket din kuffert, så du er klar. Selvom den nye mand er rar, så har du lært af dine erfaringer, at mænd kommer og mænd går, så du venter på den næste.

Hver morgen rækker den nye mand dig et krus kaffe og ser forventningsfuldt på dig. Nogle gange er din smerte og din længsel efter din elskede så stor, at du kaster kruset fra dig, så den skoldhede kaffe slynges ud i rummet, og den nye mand gisper af smerte. Han kigger forvirret og rådvild på dig.

De fleste dage tager du imod kruset og smiler til ham. Og venter. Og venter. Og venter.